

I världen men inte av världen

Av Ellen G. White.

Kristus bad för sina lärjungar, ”Jag ber inte att du skall ta dem ut ur världen utan att du skall bevara dem för det onda.”, ”Jag har gett dem ditt ord, och världen har hatat dem, eftersom de inte är av världen”

Medan kristna ska vara i världen ska de inte vara av världen. För att vara en fräl-sande kraft måste de ta avstånd från all världslighet. Liksom olja inte blandar sig med vatten ska de inte blanda sig med det som Gud fördömer. De måste hålla sig själva ”obefläckade av världen”, för de kan inte röra det som är orent och förbli obesmit-tade. Sanningen som den är i Jesus måste helga deras själar. Dess djupa, levande principer måste regera över tanke, ord och handling.

På alla sidor finns sådant som kan fresta den kristne att överge den smala vägen, men de som vill fullända en karaktär som är passande för evigheten måste ta Guds vilja som sin standard och skilja sig helt från allt som misshagar honom. Tusentals blir förledda till synd eftersom de lämnar hjärtats fästning obebakad. De blir upp-tagna av denna världens omsorger, och verklig gudsfruktan drivs ut ur deras hjärtan. De kastar sig ivrigt in i spekulationer och försöker samla mer av denna världens skat-ter. På så sätt placerar de sig själva där det är omöjligt för dem att göra framsteg i det kristna livet. ”Var därför nyktra, så att ni kan be.” Och medan ni ber, sträva ivrigt ef-ter att bevara era hjärtan från all orenhet, för bön utan ansträngning är ett allvarligt hån.

”Älska inte världen, inte heller det som är i världen. Om någon älskar världen, finns inte Faderns kärlek i honom.” Varje stund av vår tid tillhör Gud, och vi har ing-en rätt att belasta oss själva så med omsorger att det inte finns någon plats i våra hjärtan för hans kärlek. Samtidigt ska vi lyda befallningen, ”Var inte tröga när det gäller nit.” Vi ska arbeta så att vi kan ha något att ge till den som behöver. Gud vill inte att vi låter våra krafter rosta på grund av inaktivitet. Kristna måste arbeta, de måste engagera sig i affärer och de kan göra det i en viss utsträckning utan att synda mot Gud.

Men alltför ofta låter kristna livets omsorger att ta den tid som tillhör Gud. De äg-nar sina dyrbara stunder åt affärer eller åt nöjen. All deras energi ägnas åt att vinna världsliga skatter. Genom att göra så ställer de sig själva på förbjuden mark. Många bekännande kristna är mycket noga med att alla deras affärstransaktioner ska utmär-kas av strikt ärlighet, men oärlighet kännetecknar deras relation med Gud. När de är uppslukade av världsliga affärer misslyckas de med att uppfylla sina plikter mot människor omkring dem.

Deras barn uppfostras inte i Herrens fostran och förmaningar. Familjealtaret för-summas och enskild andakt glöms bort. Eviga intressen får bara andra platsen istället för att sättas främst. Gud blir bestulen eftersom deras bästa tankar ges till världen, ef-tersom deras tid spenderas på saker som är mindre viktiga. På så sätt blir de fördär-vade, inte på grund av deras oärlighet när det gäller att hantera sina medmänniskor, utan för att de har undanhållit Gud det som rätteligen är hans.

Mottot, ”Religionen måste ge vika för affärerna”, är Satans knep för att föra män-niskor vilse. Den som följer denna regel kanske tror att han är en hedersman, men hans liv är en enda utdragen stöld från Gud. Och när detta liv avslutas, vad har han då för nytta av de skatter som han gjort så stora uppoffringar för att vinna?

Dårskapen i att ge världen allt illustreras i liknelsen om den dåraktige rike man-nen. Han hade nått stora framgångar med Herrens hjälp, men istället för att ge Gud

det som tillhörde honom, ”frågade han sig själv: Vad skall jag göra? Jag har inte plats för mina skördar. Så här vill jag göra, tänkte han. Jag river mina logar och bygger större, och där samlar jag in all min säd och allt mitt goda. Sedan vill jag säga till mig själv: Kära själ, du har samlat mycket gott för många år. Ta det nu lugnt, ät, drick och var glad.” Är det konstigt att Herren sa till honom: ”Din dåre, i natt skall din själ utkrävas av dig, och vem skall då få vad du har samlat ihop?”

Liksom den rike mannen lever många idag helt och hållet för världen. Fiendens villfarelse har kommit över dem och deras sinnen är förvända. Under denna förtrollning offrar de eviga rikedomar för världsliga skatter som inte kommer att förbli deras när deras liv avslutas, och i Guds ögon är de dårar.

Genom kärleken till världen dödar Satan människors sinnen. Ska du tillåta honom att leda dig vilse? Det är oändligt mycket bättre för dig att kämpa mot fattigdom nu, att uthärda umbäranden och åsidosättande och att se dina förhoppningar krossade, men att veta att du har rätt till de himmelska boningarna, än att äga stora jordiska skatter och på den sista dagen höra det oåterkalleliga uttalandet: ”Jag vet inte varifrån ni är. Gå bort ifrån mig, alla ni som bedriver orättfärdighet.”

Men medan kristna ska vara skilda från världen ska de inte isolera sig och resa murar mellan sig själva och sina medmänniskor på grund av de frestelser som de fruktar kan ansätta dem. De har en uppgift att utföra för människor omkring dem. Stora uppoffringar har gjorts för deras frälsning, och Kristus säger till dem, ”Ni har fått för intet, så ge också för intet.” Frestelser kommer att ansätta dem, deras arbete kommer att göras svårt, för deras fiender kommer att vara outtröttliga i sina ansträngningar att göra dem modlösa. Men Kristus är deras ledare och deras frälsnings anförare. Om de är klädda i hela Guds vapenrustning, om de kämpar som om de gjorde det inför himmelens universum kommer de att segra i hans namn.

När provningar kommer till dem som har skiljt sig från världen, är det inte nog för dem att veta att Kristus har utstått samma svårigheter? Han var himlens Majestät, Guds älskade Son. Men när han kom till denna jord för att rädda människorna från syndens slaveri såg de ingen skönhet hos honom som gjorde att de drogs till honom. De förstod inte hans förening med Fadern. De hade ingen uppfattning om hans gudomliga karaktär. ”Han var i världen och världen hade blivit till genom honom, och världen kände honom inte.” Världens Frälsare var ”föraktad och övergiven av människor”. De som han kom för att frälsa betraktade honom som ”hemsökt, slagen av Gud och pinad.”

Så är det också med Kristi efterföljare. De är Guds söner och döttrar, medarvingar med Kristus. Världens kungariken tillhör dem. Men världsliga människor drivs av världsliga principer. De kan inte förstå några andra. De ser ett litet folk, svagt och impopulärt, som kämpar mot ondskan. I deras led ses mycket få av de rika eller lärda. De ser dem bära ödmjukhetens kors, förtrogna med sorger och bekymmer. De ser dem rannsaka sina själar inför Gud, tuktade och ödmjukade på grund av sina synder. Allt detta ser världen och de tänker att det inte finns något tilldragande i den kristnes lott.

Men trots att Guds folk är främlingar bland människor, betraktade som svaga, dumma och inte värda att lägga märke till, trots att världen inte kan urskilja förhållandet som finns mellan dem och Gud är de mer dyrbara i Guds ögon än guld från Ofir. ”Vad vi ska bli är ännu inte uppenbarat. Men vi vet att när han uppenbaras, kommer vi att bli lika honom, ty då ska vi se honom sådan han är.”

”Bröder, var inte förvånade över att världen hatar er.” Kristi efterföljare får inte bli överraskade om de inte blir uppmärksammade av världen. På samma sätt som världen inte la märke till Kristus, som den vägrade erkänna hans gudomlighet och hans ställning som Son, så kommer den att ringakta och nonchalera hans efterföljare.

”Världen känner oss inte,” skriver Johannes, ”därför att den inte har lärt känna honom.” Men detta ska inte vara en källa till modlöshet och prövning. ”vet ni inte” frågar Jakob, ”att vänskap med världen är fiendskap mot Gud? Den som vill vara världens vän blir Guds fiende.”

Vi lever på medlingens stora dag, försoningsdagen, och varningens ord kommer till var och en. ”Håll er själva obefläckade av världen”. Ni kan inte hålla världen i handen och samtidigt vara säkra. ”Ty allt som finns i världen, köttets begär och ögonens begär och högmod över livets goda, det kommer inte från Fadern utan från världen. Och världen och dess begär förgår, men den som gör Guds vilja förblir i evighet.” Jesu Kristi vänskap är bättre än all världens vänskap. Bättre än att ha tillgång till det finaste palats på jorden är att ha tillgång till de boningar som Kristus har gått för att förbereda. Och bättre än alla jordiska lovord kommer Jesu ord till sina trogna tjänare att vara, ”Kom, ni min Faders välsignade, och ta i besittning det rike som stått färdigt åt er från världens begynnelse.”

The Signs of the Times, 10 oktober 1896
Översättning: S. Gundler